

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **I.** bývajúcej v T., zastúpenej JUDr. Dagmar Matuškovou, advokátkou v Bratislave, Búdkova 12, proti odporkyni **O.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej JUDr. Petrom Vevurkom, advokátom v Námestove, ul. Mieru 312/13, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 1 C 72/2008 , o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 15. januára 2015 sp. zn. 9 Co 992/2014 , takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 15. januára 2015 sp. zn. 9 Co 992/2014 v potvrdzujúcom výroku zrušuje a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konane.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Námestovo rozsudkom zo 4. septembra 2014 č. k. 1 C 72/2008 – 406 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 24 042, 14 € s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % zo sumy 653, 59 € od 16. júna 2007 do zaplattenia , 8, 5% zo sumy 653, 59 € od 16. júla 2007 do zaplattenia , 8, 5 % zo sumy 653, 59 € od 16. augusta 2007 do zaplattenia, 8, 5% zo sumy 653, 59 € od 16. septembra 2007 do zaplattenia, 8, 5 % zo sumy 156, 35 € od 16. októbra 2007 do zaplattenia, 8, 5 % zo sumy 653, 59 € od 16. novembra 2007 do zaplattenia, 8, 5% zo sumy 653, 59 € od 16. decembra 2007 do zaplattenia , 8, 5 % zo sumy 653, 59 € od 16. januára 2008 do zaplattenia , 8, 5 % zo sumy 650, 942 € od 16. februára 2008 do zaplattenia , 8, 5 % zo sumy 650, 942 € od 16. marca 2008 do zaplattenia, 8, 5 % zo sumy 650, 942 € od 16. apríla 2008 do zaplattenia, 8, 5 % zo sumy 650, 942 € od 16. mája 2008 do zaplattenia, 8, 5 % zo sumy 650, 942 € od 16. júna 2008 do zaplattenia, 8, 5 % zo sumy 650, 942 € od 16. júla 2008 do zaplattenia, 8, 5 % zo sumy 650, 942 € od 16. augusta 2008 do zaplattenia, 8, 5 % zo sumy 650, 942 € od 16. septembra 2008 do zaplattenia, 8, 5 % zo sumy 650, 942 € od 16. októbra 2008 do zaplattenia, 6, 5 % zo sumy 650, 942 € od 16. novembra 2008 do zaplattenia, 5% zo sumy 650, 942 € od 16. decembra 2008 do zaplattenia, 7 % zo sumy 650, 942 € od 16. januára 2009 do zaplattenia, 7 % zo sumy 577, 892 € od 16. februára 2009 do zaplattenia, 6, 5 % zo sumy

577, 892 € od 16. marca 2009 do zaplata, 6, 25 % zo sumy 577, 892 € od 16. apríla 2009 do zaplata, 6 % zo sumy 577, 892 € od 16. mája 2009 do zaplata, 6 % zo sumy 577, 892 € od 16. júna 2009 do zaplata, 6 % zo sumy 577, 892 € od 16. júla 2009 do zaplata, 6 % zo sumy 577, 892 € od 16. augusta 2009 do zaplata, 6 % zo sumy 577, 892 € od 16. septembra 2009 do zaplata, 6 % zo sumy 577, 892 € od 16. októbra 2009 do zaplata, 6 % zo sumy 577, 892 € od 16. novembra 2009 do zaplata, 6 % zo sumy 577, 892 € od 16. decembra 2009 do zaplata, 6 % zo sumy 577, 892 € od 16. januára 2010 do zaplata, 6 % zo sumy 652, 092 € od 16. februára 2010 do zaplata, 6 % zo sumy 652, 092 € od 16. marca 2010 do zaplata, 6 % zo sumy 652, 092 € od 16. apríla 2010 do zaplata, 6 % zo sumy 652, 092 € od 16. mája 2010 do zaplata, 6 % zo sumy 652, 092 € od 16. júna 2010 do zaplata, 6 % zo sumy 652, 092 € od 16. júla 2010 do zaplata, 6 % zo sumy 652, 092 € od 16. augusta 2010 do zaplata, 6 % zo sumy 24 042, 14 € od 16. septembra 2010 do zaplata, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšku návrh zamietol (výrok II.). Určil, že pracovný pomer navrhovateľky u odporkyne končí právoplatnosťou rozsudku (výrok III.). Odporkyňu uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 1 539, 50 € na účet súdu do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV.). Vyslovil, že o trovách konania rozhodne osobitným uznesením v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok V.). V odôvodnení uviedol, že medzitýmnym rozsudkom z 2. decembra 2013 č. k. 1 C 72/2008 (potvrdeným rozsudkom krajského súdu z 27. marca 2014 sp. zn. 9 Co 40/2014), právoplatným 11. júna 2014 bolo určené, že výpoveď z pracovného pomeru daná odporkyňou navrhovateľke, je neplatná. Predmetom daného konania bola preto náhrada mzdy uplatňovaná navrhovateľkou titulom neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 1. mája 2007 do 1. februára 2011. Súd jej priznal náhradu mzdy za špecifikované obdobie, vychádzajúc z priemernej mesačnej mzdy, keď od augusta 2010 do januára 2011 bola práceneschopná a od 1. februára 2011 bola zamestnaná. Za tieto obdobia napokon navrhovateľka náhradu mzdy ani neuplatňovala a od 26. októbra 2012 je poberateľkou invalidného dôchodku vo výške 399, 40 € mesačne. Nepriзнание náhrady mzdy za obdobie presahujúce 9 mesiacov, ako navrhla odporkyňa, by vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo podľa názoru súdu v rozpore s dobrými mravmi. Z dôvodu nesprávneho výpočtu uplatňovanej náhrady mzdy súd vo zvyšku návrh zamietol (rozdiel medzi sumou 24 569 € a priznanou sumou 24 042, 14 €). O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 3 ods. 1 NV č. 87/1995 Z. z., keď v časti návrh zamietol z dôvodu uplatňovania jeho nesprávnej výšky (podľa už neplatného právneho predpisu). O súdnom poplatku rozhodol podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. v platnom znení.

Krajský súd v Žiline na odvolanie odporkyne rozsudkom z 15. januára 2015 sp. zn. 9 Co 992/2014 rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zaviazal odporkyňu uhradiť navrhovateľke sumu 24 042, 14 € (čiastočne I.), ako aj vo výroku, ktorým uložil odporkyňu povinnosť zaplatiť súdny poplatok (IV.) potvrdil. Vo výroku, ktorým zaviazal odporkyňu uhradiť navrhovateľke úroky z omeškania (čiastočne I.), ako aj vo výroku, ktorým určil skončenie pracovného pomeru právoplatnosťou rozsudku (III.) zrušil a vec v týchto častiach vrátil na ďalšie konanie. Vo výroku, ktorým návrh navrhovateľky vo zvyšku zamietol, odvolaním nenapadnutým, ponechal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožnil s vyhodnotením rozhodujúcich skutočností, s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa ako aj s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré preto nepovažoval za potrebné opakovať (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.). Uviedol, že prvostupňový súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia dostatočným spôsobom ozrejmil, z ktorých skutočností vychádzal a akými úvahami sa riadil, keď priznal navrhovateľke náhradu mzdy i za hranicu zákonom stanoveného 9 mesačného obdobia, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Námietky odporkyne týkajúce sa prejavu navrhovateľky a vedenia konania vyhodnotil z uvedených dôvodov za neopodstatnené. Za správne považoval aj rozhodnutie o súdnom poplatku. K pochybeniu ale došlo pri rozhodovaní o úrokoch z omeškania, keď súd prvého stupňa vychádzal z § 129 Zákonníka práce v spojení s § 517 ods. 2 O. s. p., preto v tejto časti rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno skončenie pracovného pomeru viazať na právoplatnosť rozhodnutia o nárokoch z neplatného skončenia pracovného pomeru, pretože práve rozhodnutie o skončení pracovného pomeru má vplyv na rozhodnutie o nárokoch z neplatného skončenia pracovného pomeru. Ak by pracovný pomer medzi účastníkmi mal byť ukončený až po právoplatnosti rozhodnutia o nárokoch z neplatného rozviazania, je zrejmé, že by mohlo dôjsť ku vzniku ďalších nárokov po rozhodnutí súdu, o ktorých súd nerozhodoval. Na záver vyslovil, že v novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3, 4 O. s. p.).

Proti rozsudku odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti vo veci samej a v súdnom poplatku (výrok I. a IV.) podala dovolanie odporkyňa. Navrhla v tejto časti rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. spočívajúcu v nedostatočnom odôvodnení rozsudkov súdov nižších stupňov, inú vadu konania spočívajúcu v nesprávnych skutkových záveroch a nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov (§ 241 ods. 2 písm. b, c O. s. p.). V ďalšom texte dovolania podrobne odôvodňuje pochybenia súdov nižších stupňov pri priznaní nároku na náhradu mzdy za uvedené obdobie, keď sa podľa jej názoru súdy nevysporiadali s jej argumentáciou týkajúcou sa vyhlásenia navrhovateľky na uvedenom pojednávaní. V tejto súvislosti poukázala na znenie príslušných zákonných ustanovení, na rozhodnutie v obdobnej veci a na judikatúru súdu pre ľudské práva v Strasburgu.

Navrhovateľka sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu treba v napadnutej časti zrušiť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený

rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p.

Dovolaním odporkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale rozsudok odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie odporkyne nie je podľa ustanovenia § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. odporkyňa nenamietala a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Odporkyňa namietala, že jej postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu právnou úpravou za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Z obsahu spisu vyplýva, že proti rozsudku súdu prvého stupňa (vo veci samej a v súdnom poplatku) podala odporkyňa (čl. 411 spisu), ktoré bolo doručené navrhovateľke cestou právnej zástupkyne (úprava súdu čl. 415 spisu). K odvolaniu sa navrhovateľka písomne vyjadrila podaním zo 27. októbra 2014 (čl. 422 spisu). Spis bol následne predložený krajskému súdu (predkladacia správa čl. 426 spisu), ktorý po oznámení v súlade s § 156 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 214 ods. 2 O. s. p. (čl. 427 spisu) vo veci 15. januára 2015 (čl. 430 spisu) rozhodol. Teda vyjadrenie navrhovateľky k odvolaniu nebolo doručené odporkyni. Opomenutím doručenia tohto vyjadrenia odporkyni

došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu jej možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky pri tomto závere vychádzal z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 13. januára 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom ESLP dospel k záveru, že „opomenutie povinnosti doručiť rovnopis odporcovho písomného vyjadrenia sťažovateľke predstavovalo popretie jej práva na spravodlivé konanie“. Teda skutočnosť, že vyjadrenie k odvolaniu nebolo doručené odporkyňi, bola dôvodom, prečo dovolací súd (v zmysle uvedeného rozsudku ESLP) rozsudok krajského súdu v potvrdzujúcom výroku zrušil.

Pokiaľ ide o námietku odporkyne spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania je zrejماً námietka, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods. 2, veda druhá O.s.p., ktoré ustanovuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov, preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Pokiaľ odporkyňa namietala nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu táto námietka nie je dôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999 , sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument , ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listina základných práva slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej , ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa . Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu . Vysporiadal sa aj s odvolacími námietkami odporkyne, ktoré vyhodnotil za nedôvodné .

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, konkrétne a podrobne rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver o dôvodnosti nároku na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru v priznanej výške. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne a podrobne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O. s. p.) skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

Odporkyňa napokon namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. , lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov z hľadiska právneho posúdenia veci. Tie isté závery sa týkajú aj tzv. inej vady konania, ktorú možno namietat len v procesne prípustnom dovolaní.

Vzhľadom však na konštatovanú vadu konania (v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.) Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu v potvrdzujúcom výroku zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júna 2015

JUDr. Oľga Trnková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková

Pod odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) treba rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia jeho procesných práv , priznaných mu právnou úpravou za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Z obsahu spisu vyplýva, že proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie odporca (čl. 205 – 210 spisu), ktoré bolo doručené navrhovateľovi (právnemu zástupcovi) 2. januára 2013 (úprava súdu čl. 211 spisu) . K odvolaniu sa navrhovateľ písomne vyjadril podaním z 11. februára 2013 (čl. 213 – 214 spisu) . Spis bol následne predložený krajskému súdu (predkladacia správa čl. 217 spisu), ktorý po oznámení v súlade s § 156 ods3 O. s. p. v spojení s § 214 ods. 2 O. s. p. (čl. 220 spisu) vo veci 14. novembra 2013 (čl. 226 spisu) rozhodol. Teda vyjadrenie navrhovateľa k odvolaniu nebolo doručené odporcovi . Opomenutím doručenia tohto vyjadrenia odporcovi došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu mu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky pri tomto závere vychádzal z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 13. januára 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom ESĽP dospel k záveru, že „opomenutie povinnosti doručiť rovnopis odporcovho písomného vyjadrenia sťažovateľke predstavovalo popretie jej práva na spravodlivé konanie“. Teda len samotná skutočnosť, že vyjadrenie k odvolaniu nebolo doručené odporcovi , bola dôvodom , prečo dovolací súd (v zmysle uvedeného rozsudku ESĽP) rozsudok krajského súdu zrušil.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave . júna 2015

JUDr. Oľga Trnková

predsedníčka senátu

